

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.γ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τα πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολέουσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία ἀπόγονος τῆς πλαιῆς Εὐας. — Τρόποι ἐργασίας διαστήμων συγγραφέων Β' (Μετάφρασις δὸς Εἰρήνης Νικολαΐδου. — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Ἡ Φιλία (ὑπὸ δὸς Μαρίας Πινέλη). — Πῶς γίνεται μία κούκλα. — Συρμοὶ γυναικεῖοι. — Ταξεῖδι γάμου: Ἐπιφυλλίς (ὑπὸ δὸ Νικολαΐδου). — Εἶδοποιήσεις.

ΜΙΑ ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΕΥΑΣ

Οἱ Λατῖνοι εἶναι ἕως σήμερον, μετὰ τοὺς Ἀνατολίτας ὁ μόνος λαός, ὁ ὁποῖος ὄνειροπολεῖ ἀκόμη διὰ τὴν γυνικὴ καὶ ἄνἀπτυξιν καὶ πρόοδον καὶ ἀνδρισμὸν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ φρονήματα, ἀλλὰ ἐμμονὴν εἰς τὸ παρελθὸν τῶν παραδόσεων, εἰς τὸ παρελθὸν τῆς αἰωνίας Εὐας τῶν πρωτοπλάστων.

Δι' αὐτοὺς τὸ γόητρον τῆς γυναικὸς ἐγκρατεῖται ἀκριβῶς ὄχι εἰς τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ εἰς τὴν μικροποννηρίαν, ὄχι εἰς τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν ἀστασίαν, ὄχι εἰς τὴν συνείδησιν τὴν πλήρη καὶ ἀκριβῆ τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ τῆς, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀπόστασιν μιᾶς εὐκόλου καὶ ἀμερίμου ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν παίζει σπουδαῖον μέρος ἡ φιλαρέσκεια, ἡ ἐπίδειξις καὶ ἡ ἡδονή.

Ἡ παλαιὰ Εὐα ἐνσαρκωμένη εἰς τὴν σημερινὴν γυναῖκα, ἰδοὺ τὸ ἰδεῶδες τῶν πλείστων γνησίων λατίνων, τῶν θαυμαστῶν τῆς αἰωνίας Εὐας τῶν ἀπηγορευμένων καρπῶν, τῆς ἀπατωμένης καὶ ἀπατώσης, ἡ ὁποία σκορπίζει γύρω τῆς ὀλίγην χαρὰν, ἀνακατωμένην μετὰ πολλὴν ὀδύνην, συχνὰ δὲ καὶ μετὰ περισσοτέραν ἐντροπήν.

Τῶν ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν αὐτῶν δημιουργήματα εἶναι αἱ κάθε εἶδους Λαίδες, αἱ λυμαινόμεναι τὴν ὠραιότεραν ἕως τοῦ κόσμου πρωτεύουσαν, εἶναι αἱ ἡμιπαρθένου τοῦ Prevost, εἶναι πολλαὶ οὐζυγοὶ καὶ πολλαὶ μητέρες, αἱ ὁποῖαι γίνονται

ἀσυνειδήτως ὄργανα μεγάλου κακοῦ καὶ τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ ὑπονομεύει βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς τὸ ἐτοιμόρροπον ἄλλως τε κοινωνικὸν τῆς Λατινικῆς φυλῆς οἰκοδόμημα.

Σήμερον εἰς τὰς Λαίδας καὶ τὰς ἡμιπαρθένους προστίθεται καὶ μία ἄλλη κατηγορία γυναικῶν: αὐταὶ εἶναι αἱ λωποδύτριαι καὶ αἱ κακοῦργοι.

Αἱ μικρολωποδύτριαι ἀρχικῶς, οἱ συνειθισμένοι καὶ κοινοὶ τύποι τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι διψοῦν πολυτέλειαν καὶ ἐπίδειξιν καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν διστάζουν νὰ ὑπεξαιρέσουν ἐν ὠραῖον κόσμημα ἢ ἐν τρίχαπτον, ἢ ὀλίγον μεταξωτὸν ὕφασμα ἀπὸ τὰς ἐλκυστικὰς προθήκας τῶν μεγάλων καταστημάτων τοῦ συρμοῦ, καὶ αἱ μεγάλαι κλέπτρια εἰς ἄλλου, αἱ ἐπὶ κεφαλῆς ληστρικῶν συμμοριῶν.

Καὶ αἱ μὲν πρῶται, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀνέρχεται εἰς πολλὰς χιλιάδας, ὑπεξαιροῦν κατὰ μέσον ὄρον ἐτησίως ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ καταστήματα τῶν Παρισίων μόνον, κατὰ ἐπίσημον τούτων στατιστικὴν, εἶδη ἀξίας δέκα ἕως δέκα πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι ὁ φόρος, ὃν ἡ ἐργαζομένη καὶ ἐντιμὸς κοινωνικὴ μερὶς πληρώνει εἰς τὴν παλαιὰν παράδοσιν τῆς Εὐας, μιᾶς Εὐας νεωτέρας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν, ὄχι πλέον ἐνὸς ὠραίου καὶ εὐχύμου μήλου, ἀλλ' ἐνὸς ὠραίου καὶ πολυτίμου βάλου.

Καὶ εἰς τὰς μικρολωποδύτριας αὐτὰς συγκαταριθμοῦνται ὄχι μόνον γυναῖκες ὑποπτοὶ καὶ γυναῖκες πτωχαί, ἀλλὰ συχνὰ, συχνότατα γυναῖκες τῶν καλλιτέρων κοινωνικῶν τάξεων, γυναῖκες εὐποροὶ, μεθυσμέναι ἀπὸ τὴν ματαίαν ζωὴν τῶν ἀπολαύσεων, Εὐαι νεώτεροι, τῶν ὁποίων τὰ ἀπαλὰ καὶ ἀρωματισμένα χερὰκια ἐνῶ ἀπλοῦνται νὰ ὑπεξαιρέσουν ἐν τρίχαπτον, φέρουν ἀκόμη ἕλην φιλημάτων σεβασμοῦ καὶ λατρείας ἐπιφανῶν καὶ ἐκλεκτῶν θαυμαστῶν.

Ἄλλ' ἐνῶ τὸ ἐμπόριον ἀγογγύστως πληρώνει τὸν ἐτή-

σιον αυτόν φέρει εις τὰς κομψὰς παρισινὰς λωποδυτριάς και ἔχει εἰδικὸν πρὸς τοῦτο πῖνακα εἰς τὴν μερίδα τῶν κερδῶν και ζημιῶν, ἐνῷ ἀπαρτῆτος σχεδὸν παρέργετι ἡ μικρὰ αὐτῆ ἠθικὴ ἀνωμαλία τῆς μεγάλης πρωτεύουσος τοῦ κόσμου, ἔρχονται αἱ μεγάλοι κακοῦργοι, αἱ ἀρχηγοὶ ληστρικῶν συμμοριῶν, αἱ ὅποια σκορπίζουσι τὸν πανικὸν εἰς τὰ μεγάλα χρηματιστικὰ κέντρα και ρυπαίνουσι και καταβορβωρῶνουν ὅ,τι πρᾶγμα ἐγγίσουν μὲ τὰ πάντοτε ὠραία και λευκὰ και ἀρωματισμένα, ἀλλὰ κλι ληστρικὰ χερσὶν αὐτῶν.

Ἡ κ. Humbert, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα καθήνησε σήμερον διεθνῶς φήμης και ἡ ὁποία ἀπασχολεῖ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅλας τὰς ἀστυνομίας τοῦ Νέου και τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου ἡ κ. Humbert, ἡ ὁποία ἐπὶ μῆνας τῶρα τροφοδοτεῖ τὸν τύπον ὅλου τοῦ κόσμου μὲ τὴν πρωτοφανῆ εἰς τὰ ληστρικά τοῦ κόσμου χρονικὰ μεγάλην ληστεϊάν τῆς, ἡ κ. Humbert ἡ ὁποία κατῶρθωσε νὰ καταστήσῃ τὸν διὰ τοῦ ψεύδους και τῆς κλοπῆς ἰδρυθέντα οἶκόν τῆς κέντρον τῆς καλλιτέρας Παρισινής κοινωνίας και ἐστὶν ἰσχυρῆς πολιτικῆς μερίδος, ἡ κ. Humbert, ἡ ὁποία εἶνε νύμφη τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τοῦ ἐμπορίου τῆς Γαλλίας, και χάρις εἰς τὰ ληστρικὰ κατορθώματα τῆς ὁποίας πύτοκτόνησαν μὲν ἕως σήμερον δύο ἐπιφανεῖς προσωπικότητες τῆς χώρας, κατεστράφησαν δὲ, τίς οἶδε πόσοι μικροτραπεζίται και πόσοι ἄλλοι δυστυχεῖς, ἡ κ. Humbert, ἡ διὰ τῆς πονηρίας και τῆς πρωτοφανοῦς ληστρικῆς ἐπινοήσεως τῆς κατορθώσασα νὰ γείνη κάτοχος πενήντα πέντε ὄλων ἑκατομυρίων φράγκων, ἡ κ. Humbert δὲν εἶναι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ μόνη ἀρχηγὸς ἐπισήμου συμμορίας ἐν Γαλλίᾳ. Ὅπισθεν ἀπὸ κάθε οικονομικὸν ἢ πολιτικὸν σκάνδαλον κρύπτεται συνήθως και μία γυνὴ κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤττον σημάζουσα, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς ὄργανον ἢ ὡς ἐλατήριον ἢ ὡς Ἡγέρια και ἡ ὁποία μὲ τὰ λεπτὰ και ἀρωματισμένα και κρινόλευκα δακτυλάκια τῆς κινεῖ τὸ σύρμα διαφόρων πολιτικῶν μαριονετῶν, ἢ εἰσάγει εἰς τὰ θυλάκια τὰ ἰδικὰ τῆς και τὰ ἰδικὰ τῶν ἀρκετὰ μεγάλα ποσὰ ἐκ τοῦ δημοσίου πλοῦτου.

Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ κυρία τῶν πενήντα πέντε ἑκατομυρίων, ὑπῆρξε πρωτότυπος εἰς τὴν τολμηρὰν σύλληψιν τῆς ληστρικῆς ἐπιχειρήσεως τῆς και κατῶρθωσεν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὄλην νὰ ἐξακολουθῇ νὰ οἰκειοποιεῖται ξένα ἑκατομύρια και νὰ διατηρῇ συγχρόνως μίαν θέσιν περιβλεπτον και ἐπιφανῆ εἰς τὴν Γαλλικὴν ἀριστοκρατίαν.

Ὅπως δὴποτε ἡ κ. Humbert, μία μετὰ τῶν μεγάλων λησταρχηγῶν, ἀναμνησκουσα ἡρωίδας τοῦ Δουμᾶ και τῶν μυστηρίων τῶν Παρισίων, ἀποδεικνύει, ὅτι εἶναι μεγαλοφυΐα εἰς τὸ εἶδός τῆς και ὅτι ἂν τὰ ἐνστικτὰ τῆς, ἀντὶ νὰ ἐκαλλιεργουῦντο ὑπὸ τὸ πνεῦμα και τὰς ἀρχὰς τῆς παλαιᾶς προμήτορός τῆς, ἐκαλλιεργουῦντο κατὰ τὸ σὺστημα τῶν ἰδεῶν τῆς γυναικὸς τοῦ Νέου Κόσμου, θὰ εἶχε και τὴν δύναμιν και τὴν ἱκανότητα και τὴν εὐκολίαν νὰ πράξῃ μεγάλα ἔργα, τὰ ὅποια και αὐτὴν και τὴν πατρίδα τῆς ἠθέλων τιμῆσει.

ΤΡΟΠΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἡ γραφικὴ ἐργασία ὅταν γίνεται διὰ τῆς βίας, εἶνε βέβαια πολὺ ἐπίπονος. Ἦτο ὅμως πλέον ἐπίπονος δι' ἓνα ἄλλον συγγραφέα τὸν Gustave Feaubet Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὸν χαρακτηρίζει δὲν εἶνε καθὼς τὸν Balzac ἡ ἀπεραντος παραγωγή. Ἀπ' ἐναντίας ἔγραφε ὀλίγα, ἐπειδὴ ἦτο ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶνε δύσκολοι διὰ τὸν ἑαυτὸν τους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε ποτὲ εὐχαριστημένοι και οἱ ὅποιοι ἀδιακόπως σταματοῦσι και ἀπελπίζονται ἀπὸ τὴν διαφορὰν μετὰ τοῦ ἰδεώδους τῶν και τῆς πραγματικῆς ἐργασίας.

Ὁ Flaubert ἔμενε σχεδὸν ὅλον τὸ ἔτος εἰς τὸ κτήμα του τοῦ Croisset πλησίον τῆς Rouen ὅπου περνοῦσεν ὅλον τὸν καιρὸν του μόνος εἰς τὸ γραφεῖόν του. Κατὰ τὰς νύκτας τοῦ καλοκαιριοῦ τὰ πράθυρα τοῦ γραφείου ἔμενον ἀνοικτὰ και ἡ ἡσυχία δὲν διεκόπτετο παρὰ ἀπὸ τὸ μακρονὸν μουρμούρισμα τοῦ Σηκουάνα ὁ ὁποῖος ἔτρεχε κάτω εἰς τὴν κοιλάδα. Ὁ Flaubert μὲ ἓνα πανταλόνι και ἀπ' ἐπάνω ἓνα μακρὸ ἔνδυμα ἀπὸ καφέ τσόχα, ἐκάθητο στὸ δρύινο κάθισμά του μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἐπάνω στὰ χερτιὰ του. «Τὸ κόκκινον πρόσωπόν του μὲ τὰ μαῦρα μουστάκια μὲ τὰς πεσμένας ἀκρας, ἐγένετο πλέον κόκκινον ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ ἀνέβαινε, γράφει ὁ Guy de Maupassant. Τὸ βλέμμα του σκιασμένο ἀπὸ μεγάλη τσίουρα περνοῦσε ἐπάνω εἰς τὰς γραμμάς, ἐξήταζε τὰς λέξεις, ἀνέστρεφε τὰς φράσεις, παρετήρει τὴν ἐντύπωσιν τῆν ὁποίαν ἔκαμνον και ἔπειτα ἤρχιζε νὰ γράφῃ ἀργά, ἀργά, ἐσταματοῦσε ἀδιακόπως, ξανάρχιζε, διέγραφε λέξεις και φράσεις, ἐγέμιζε τὰ περιθώρια, ἔγραφε πλαγίως λέξεις, ἐμουτζούρωνε εἴκοσι σελίδας διὰ νὰ τελειώσῃ μίαν και ἐγόγγυζε ὑπὸ τὴν ἔντασιν τοῦ πνεύματός του».

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ χιλίους δισταγμοὺς ὁ Flaubert ἐτελείωνε μίαν φράσιν ἐλάμβανε τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ τὸ ἔφερνε πλησίον εἰς τὰ μάτια του, τὸ διέτρεχε ταχέως και ἔπειτα ἐσηκάνετο περπατοῦσε εἰς τὸ δωμάτιον και τὸ διάβαζε μεγαλοφώνως. Ἐπέστρεφεν ἔπειτα εἰς τὸ τραπέζι τῆς ἐργασίας του, διώρθωνε ὅτι τοῦ εἶχε χτυπήσει κκαὶ εἰς τὸ αὐτὶ και ἤρχιζε νέαν φράσιν, πάντοτε βασιανίζόμενος πάντοτε γογγύζων.

Μόνος πολλάκις ἔκαμε τὴν σύγκρισιν τῆς ἐργασίας αὐτῆς μὲ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου.

Εἰς τοὺς καταδίκους αὐτοὺς τῆς ἐργασίας δύναται τις ν' ἀντιτάξῃ τοὺς συγγραφεῖς ἐκείνους τῶν ὁποίων ἡ εὐχέρεια οὔτε κατ' ἐπιφάνειαν ἐγνώρισε ποτὲ τὸν κόπον.

Τοιαύτῃ ἦτο ἡ ἀνεξάντλητος συγγραφεὺς Γεωργία Σάνδ. Περνοῦσε τὴν ἡμέραν ὁμιλοῦσα ὀλίγον, ἐργαζομένη ὀλιγώτερον ὡς νὰ ἦτο ἀποῦσα ἀπὸ τὴν πραγματικὴν ζωὴν και ἐσκέπτετο τὰς ὠραίας ἱστορίας αἱ ὁποιαὶ ἐγένοντο εἰς τὸν ὠραῖον κόσμον τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐδημιούργει. Τὸ ἐσπέρως μετὰ τὸ δεῖπνον, εἰς τὰς ὀκτῶ, ἐκάθητο πρὸ τοῦ γραφείου τῆς. Εὔρισκε ἐκεῖ ἀρκετὴν προμήθειαν χαρτιοῦ κομμένου μὲ τὸ αὐτὸ σχῆμα και ἤρχιζε νὰ γράφῃ. Ἦρχιζε τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον ἔγραφε, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ εἶχε ἀφήσει και χωρὶς κανένα δισταγμὸν ἐξηκολούθει τὴν ἐργασίαν τῆς. Εἰργάζετο οὕτω ἕως εἰς τὰς τέσσαρες τὸ πρωῒ.

Ἐὰν ἐτελείωνε ἓνα διήγημα κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα ἐδίπλωνε τὰ χειρόγραφα τῆς διὰ νὰ τὰ στείλῃ τὴν ἐπομένην εἰς τὸ «Περιοδικὸν τῶν Δύο Κόσμων» και ἤρχιζεν ἡσύχως ἓνα ἄλλο.

Ἡ εὐκολία αὐτῇ μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Γεωργία Σάνδ ἔγραψε χιλιάδας σελίδων εὐρίσκεται ἐπίσης εἰς τὸν Theophile Gautier. Ἐπιφορτισμένος μὲ τὸ θεατρικὸν δελτίον εἰς τὸν τόπον, ἔγραφε εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς τραπέζης μέσα εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, μέσα εἰς τὸν θόρυβον τῶν μηχανῶν και τὸ πηγαίνον ἔρχομα τῶν ἐργατῶν, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν, χωρὶς νὰ σβύνῃ και νὰ διορθώῃ. Ἐτελείωνε τὸ δελτίον του διὰ μιᾶς, γεμίζων τὰ χειρόγραφα μὲ τὸ πυκνὸν γράψιμό του, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχώριζε κανενὸς εἶδους στίξις.

Βεβαίως ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας τὸσον χαρακτηριστικὸς και τὸσον διάφορος, ἐπηρροάζει αὐτὸ τὸ ἔργον, και ἐκ τούτου ἀκριβῶς προέρχεται τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν νὰ τὸν γνωρίζωμεν. Ἡ τρυχύτης τῆς ἐργασίας τοῦ Balzac ἐπανευρίσκεται εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἐμπνεύσεως τῶν σελίδων του εἰς τὰς πολλὰς λεπτομερείας, αἱ ὁποιαὶ συχνάκις κάμνον τὸ ὕψος δύσκολον και δυσάρεστον. Οἱ ἀτελείωτοι ἐνδοιασμοὶ τοῦ Flaubert τελειώνουν εἰς τὸ νὰ κάμνον εἰς τὰ ἔργα του τὴν ἔκφρασιν τελείως ἀκριβῆ. Ἡ εὐκολία τῆς George Sand ἐπανευρίσκεται εἰς τὸ ρέον ὕψος τῆς, ὡς ποταμὸς ὁ ὁποῖος εἶνε ποταμὸς γάλακτος. Ὁ Theophile Gautier γράφει μὲ τὴν εὐκολίαν, διότι ἔχει βχθὺ τὸ αἴσθημα τῆς γαλλικῆς φράσεως και τῆς ἀκριβείας τῆς. «Τὸ σπουδαῖον εἶνε, ἔλεγε, νὰ συντάτῃ τις κκαὶ. Ἡ φράσις μου εἶνε ὡς τὴν γάτα ἡ ὁποία πέφτει πάντα μὲ τὰ πόδια. Ἐπάρχουν ἀρχὴ γέ μῆσα ν' αὐξάνῃ ἡ παραγωγή και νὰ διεγείρεται ἡ φαντασία; Ἐνα μέσον εἶνε διὰ πολλοὺς συγγραφεῖς ἡ νυκτερινὴ ἐργασία: ἡ ἀϋπνία και ὁ πυρετὸς τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ἐρεθίζουσι τὰ νεῦρα τῶν.

Τινὲς μάλιστα ἔχον τὸσον μεγάλην τὴν ἰδέαν αὐτὴν τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας, ὥστε και τὴν ἡμέραν ἐργάζονται μὲ φανταστικὴν νύκτα. Ὁ Musset ἀγαποῦσε νὰ γράφῃ τοὺς στίχους του μὲ τὰ παρρησιώματα τῶν παρρηθῶν κλειστὰ και τὰ κερὰ ἀναμμένα, ἔστω και ἂν ἦτο ἡμέρα και κατὰ τὸν XVIII αἰῶνα ἐὰν πιστεύσωμεν τοὺς χρονογράφους ὁ τραγικὸς ποιητῆς Crebillon εἰργάζετο ἐπίσης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἡ μουσικὴ δύναται νὰ εἶνε χρήσιμος ἐμπνευσις: διότι διεγείρει εἰς ἐκεῖνον ὅπου τὴν ἀκούει κόσμον ὀλόκληρον αἰσθημάτων και συγκινήσεων. Αὐτὸ συνέβαινε εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶν, υἱὸν, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε ν' ἀκούῃ, νὰ παίζουσι πιάνο: ἐνῷ ἔγραφε τὰς κωμωδικὰς του, ὅπως τὸ ἐναντίον μὲ τὸν Theophile Gautier, ὁ ὁποῖος εἶδιδε τὸν ἀκόλουθον ὀρισμὸν διὰ τὴν μουσικὴν: «ὁ πλέον δυσάρεστος και ὁ πλέον ἀκριβὸς τῶν θορύβων».

Ἀλλὰ τὰ διεγερτικὰ τὰ ὁποια ὑπερεκρίνοντο οἱ συγγραφεῖς δὲν εἶνε πάντοτε τὸσον αὐτὰ. Ὁ Δουμᾶς πατὴρ ἠρκεῖτο νὰ πίνῃ ἓνα ποτήρι λεμονάδα. Ὁ Balzac ἔπιπε πολλοὺς καφέδες και ἄλλοι κάμνον χρῆσιν ἢ μέλλον κατάχρησιν καπνοῦ. Ἡ George Sand ἠσθάνετο τὸσον τὴν ἀνάγκην τοῦ καπνοῦ ὥστε ὁ Theodore Banville λέγει: «ὅτι ἔπαυε νὰ εἶνε ἔξυπνη ἅμα δὲν εἶχε καπνὸν.

Ἄλλοι μόνον! δικαί πρὸς εἰς ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὁ Musset ζητοῦσε εἰς τὸ ἀψίνθιον τὴν ἐμπνευσιν, ἡ ὁποία ἐξ αἰτίας αὐτοῦ πολλάκις τοῦ διέφευγε περισσότερον.

Ἡ ΦΙΛΙΑ

Ὅχι δὲ μόνον εἰς τὸ διάστημα τῶν ὠρῶν τῆς ἐργασίας οἱ φιλικὸι λόγοι εἶνε εὐχάριστοι σύντροφοι, ἀλλὰ και ἐν καιρῷ σχολῆς και διασκέδασεως. Περίπατον, ταξείδια και ὀμηγύρεις ἀποράματα, θεάματα και χοροὺς και ὅ,τι δὴποτε ὠραῖον και εὐγενὲς ἡ φιλία ἔχει τὸ προσὸν νὰ τὸ ἐωραῖζῃ και παρουσιάζῃ ὠραϊότερον. Ὅποια χαρὰ ὅταν μακρὰν τοῦ θορυβώδους κόσμου εἰς ἓνα μακρονὸν περίπατον, μὲ μίαν καλὴν φίλην θαυμάζεται ὁ πλοῦτος και τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως. Ὅπως ἡ λύπη ὅταν μοιράζεται μετὰ συμπαθοῦντος και συμπαθουμένου προσώπου εἶνε μικρότερα, τοιουτοτρόπως και ἡ χαρὰ μεριζομένη φαίνεται μεγαλύτερα, ὅσον ὀλίγη και μικρὰς ἀξίας και ἂν ἠθελεν εἰσθαι. Ἦ εἰς ἐν ταξείδιον, ὅταν τὰς εὐχαριστήσεις ἀλλὰ και τοὺς κινδύνους του και τὰς λύπας τῆς ἀπομακρόνσεως συμμερίζεται μία φιλικὴ καρδία ὅτε και ὁ τόπος και τὰ πρόσωπα και ἡ φωνὴ εἶνε ξένα, πόσον χαρμώσυνον ὁ γνωστὸς ἤχος, ὅστις μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπεμακρόνθημεν, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅ,τι προσφιλὲς και ἱερὸν ἔχομεν, ἀκούομεν τὴν μητρικὴν μας γλῶσσαν, εἶναι κοινὰ αἱ γνώσεις μας, συνεννοούμεθα, παραβάλλομεν, κρίνομεν, θέτομεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὰς ἀναμνήσεις μας, συζητοῦμεν αὐτάς. Τότε τὸ ξένον περιβάλλον δὲν εἶνε πλέον ξένον, δὲν μᾶς φοβίζει. Δὲν μᾶς ἀνησυχεῖ τὸ ἐταστικὸν τῶν ἀγνωστων βλέμμα, οὔτε τὰ νέα ἀπαντώμενα ἔθιμα. Ἡ φίλη ἀντικαθιστᾷ τὸν οἶκον, εἰς τὴν ξένην γῆν, ὑπὸ τὴν ξένην στέγην. Εἰς τὸ βλέμμα τῆς βλέπομεν τὸν οὐρανὸν μας, εἰς τὸ βῆμά της τὴν ἰδικὴν μας γῆν. τὴν ὁποῖαν ἀφήκαμεν. Εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἀκούομεν μίαν ἄλλην φωνὴν ἱεράν, μιᾶς μεγάλης φίλης, ἡ ὁποία μᾶς λέγει τὸν σκοπὸν ὅστις μᾶς ἔφερε μακρὰν, τὰς ἐλπίδας, τὰς προσδοκίας τῆς, τὴν εὐχὴν τῆς, ἠτις μᾶς παρακολουθεῖ κατὰ βῆμα.

Ἄλλο προσὸν τῆς φιλίας εἶνε ἡ χαρὰ, τὴν ὁποῖαν προξενεῖ ὅταν εἰς μίαν ὀμηγύριν, συνάθροισιν ὀποιαδήποτε, ἅμα παρουσιασθῇ τις και ἀπαντήτῃ πρόσωπα ξένα, και στρέφει δεξιὰ και ἀριστερὰ μὲ κἀποιαν ἀνησυχίαν, ὡς νὰ ζητῇ τι, ἠλεκτρισθῇ αἰφνης ἀπὸ ἐν βλέμμα γνωστόν, ἀγαπητόν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐκεῖ και εἶδε τὴν φίλην εἰσερχομένην εἰς τὴν ὀμηγύριν και ἐσημείωσε τὴν ἀμυχανίαν τῆς. Ἄ! ἐν ἀκούσιον ἄ! φεύγει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὰ μειδιῶντα τῆς φίλης χεῖλη. Πῶς μεταβάλλει ἀμέσως ὅψιν ἢ στέγη και τὰ καθίσματα και ὅλον τὸ περίεξ· ζωγραφίζεται ἡ χαρὰ τῆς ἱκανοποιήσεως εἰς τὸ πρόσωπόν της· ἀνῆκει και ἡ ἰδία εἰς τὰ ἐκεῖ: δὲν εἶνε ξένη, ὅπως ἐνόμισεν εἰσερχομένη. Ἰδοὺ μία καρδία ἀνταποκρινόμενη εἰς τοὺς παλμούς τῆς ἰδικῆς της· συνεννόηθησαν τσακίαι, ἠσπάρθησαν τὴν αὐτὴν γνώμην, ἐγένοντο ἀντίπαλοι εἰς ἄλλην, ἀντέχρυσαν ἀλλήλας, διηρέθησαν εἰς δύο στρατόπεδα, ἀνευ ἰδέας ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως, συνέσφιξαν τοὺς δεσμούς τῆς φιλίας στενώτερον, παρ' ὅ,τι

ἦσαν, καὶ ἔμειναν πάντοτε φίλοι, ἀγαπώμενοι καὶ συνενουόμενοι. Ὅποια χαρά! ἰδοὺ ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης θὰ ὀμιλήσουν, θὰ συζητήσουν καὶ πάλιν, ἀν καθ' ὀλοκληρίαν ταυτίζονται τὰ αἰσθητικά, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον, διότι ἄλλως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχη καὶ πραγματικὴ φιλία ὅποια εὐκαιρία! Ἄλλ' εἰς τὴν ὀμίγηυριν ἐκείνην ἡ εἰκὼν τῆς φιλίας ἐπλήρωσε τὸ κενόν, ἐστόλισε τὴν ψυχρὰν γυμνότητα τοῦ ξένου μέρους, τὸ ὅποσον ἦτο τόσον ὀλίγον εὐχάριστον. Συμβαίνει ὅμως ἐνίοτε, νὰ μὴν ὑπάρχη καὶ μέσον νὰ πλησιάσουν αἱ φίλοι ἀλλήλας; ὁ συνωστισμὸς ἐμποδίζει, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν εἶνε οἱ ὀφθαλμοὶ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας; τὰ τηλεγραφικὰ αὐτὰ σύρματα βιάλλονται εἰς κίνησιν· δίδουν ἐρωτήσεις καὶ λαμβάνουν ἀπαντήσεις με ταχύτητα βέλους, ὅχι τηλεγραφικῶν συρμάτων, συνεννοοῦνται πληρέστατα. Ἐρχονται τὰ χεῖλη κατὰ δευτέρον λόγον, ὁμολογοῦνται τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἢ μὴ, δι' ἑνὸς ἀδελφου ῥοδινοῦ ἢ ἐσκαισμένου μειδιάματος, ἢ δι' ἑνὸς μορφασμοῦ, σφραγίζοντας τὴν ἀπόροισιν τῆς ιδέας, ἐξ ἧς ἐπήγασεν.

Ἄλλη χάρις τῆς φιλίας εἶνε ἡ οἰκειότης τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσει ἡ δύναμις, τὴν ὁποίαν ἔχει ὡς πρὸς τοῦτο νὰ νικᾷ πολλάκις τὴν συγγένειαν. Ὅποια χάρις νὰ βλέπωμεν μίαν καλὴν φίλην ἐρχομένην πρὸς ἐπίσκεψίν μας με τὴν ἀφέλειαν τὴν ἀγάπην, τὴν χαρὰν ὅπου εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκόν της, ἡ ὅποια μᾶς ἔδωκε πλειστάκις καὶ πολυειδῶς δείγματα τῆς ἀκεραιότητος τοῦ χαρακτῆρός της καὶ ἡ ὅποια φυλάττει ἐνταυτῷ καὶ τὴν λεπτότητα, μὴ θίγουσα παρά ὅ,τι δίδεται εἰς αὐτὴν. Οἱ λόγοι της ἀφελῆς, ἀθῶοι, ἀλλὰ περιοριζόμενοι εἰς τὸ ὅριον τὸ ὅποσον ἐχάρησαν εἰς αὐτοὺς ἢ ἰδίαι. Ἀγαπᾷ καὶ σέβεται ὅλα τὰ μέλη τῆς οικογενείας τῆς φίλης ἐξίσου καὶ ἀγαπᾷται παρ' ὅλων ἐπίσης. Τὸ γῆρας τὴν εὐχεταί, ἡ νεότης τὴν ἔχει χαρὰν, ἡ τρυφερὰ ἡλικία τὴν θαυμάζει. Εἶνε γνωστὴ εἰς τὸν οἶκον ἀπὸ τοῦ ὑπερώου μέχρι τῶν ὑπογείων· συνειργάσθη μετὰ τῆς φίλης οἰκοδοσποίνης ὡς ἀδελφῆ, ὅταν παρουσιάσθη ἀνάγκη, ἐβοήθησεν αὐτὴν εἰς τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις, διὰ τοῦτο γνωρίζει τὴν ἐπιπλοῶσιν ὅλην καὶ τὴν θέσιν ἐκάστου ἀντικειμένου· ἔχει τὴν τακτικὴν τῆς θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅταν ἔλθῃ. Ἀφαιρεῖ τὸν πῖλον καὶ τὰ χεῖρόκτια της καὶ ἀναμιγνύεται εἰς τὸ ἐμβάλωμα καὶ τὰ καρυκάματα τῆς φίλης, τῆς δίδει τὴν γνώμην της διὰ τὰ γλυκὰ καὶ σιρόπια της· εὐρίσκει τὸ μικρὸν παρηγορημένον εἰς τὰ γόνατά της· μετὰ τὰ δάκρυά του ἢ τὴν φίλην τὸ ὑπερησπίστη ἔλαβε τὸ μέρος του. Πρόθυμος νὰ κάμῃ παραγγελίας, διότι ἡ φίλη δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ. Ἄκουε μετὰ χαρᾶς ἄλλην ἐπαινουμένην, ἀλλὰ δὲν παραδέχεται λόγον. Ἄ! ἕως ἐδῶ. Εἶνε φίλη μου σὰς λέγει, ἐγὼ τὴν γνωρίζω. Εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς κοινωνίας ἀπαντᾷται ἡ φίλη αὐτή, ἡ γνωρίζουσα νὰ τιμᾷ τὴν χάριν τῆς φιλίας. Καὶ πολλὰ καὶ θαυμάσια, ἀν δὲν ἤξευρε, ἢ παρουσία τῆς εἶνε πάντοτε εὐχάριστος· διαθέτει μεταβάλλει τὴν μελαγχολίαν εἰς φαιδρότητα. Τὰ μικρὰ τοῦ οἴκου τὴν ὑποδέχονται με φωνὰς ὀξείας καὶ πηδημάτα. Ὅποσον προσὸν τῆς φιλίας πράγματι μία ἀδελφὴ πιστὴ ἀφωτισμένη, τὴν ὁποίαν δὲν συνδέει, οὔτε δεσμὸς αἵματος, οὔτε δεσμὸς νόμου, οὔτε ὑποχρέωσις καὶ συνθήκη. Νὰ ζήσης καλὴ φίλη! Εὐλόγημε-

νη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πέραν τοῦ τάφου. Ἡ μνήμη σου ἄληστος!

Ἄλλη εὐχαρίστησις, τὴν ὁποίαν πρέχει ἡ φίλις εἶνε ἡ ἀλληλογραφία. Ὅσον εἶνε ἀνικρὰ ἡ ὑπηρεσιακὴ με τὰς στροφωφωμέναις γραμμῆς τῶν ἀριθμητικῶν σημείων συνήθως, τόσον εἶνε εὐχάριστος ἡ φιλική. Καὶ πῶς ἀναπτύσσει τὴν τρυφερότητα τῶν αἰσθημάτων· καὶ πῶς τροχίζει τὴν οξύνοισιν. Ποῦ εὐρίσκει τόσας ὠριότητάς καὶ τόσας ἀβρότητας! Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι κρύπτει τὴν χάριν τῆς αὐτὴν ἐπὶ παρουσίᾳ ὅπως τὴν ἐξυπνίστη ἐν κενῷ ἀπουσίας. Τί παραδοξολογία! Πῶς μεταβάλλει τὴν νεκρὰν ὑπάρξιν εἰς ζωὴν ζώσαν! Ἐνόσω ἡ φίλη ἦτο πλησίον, τὴν ἡγαπήσαμεν, τὴν ἐθαυμάσαμεν, ἀναλόγως τῶν χαρίτων της, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μᾶς ἐφάνη τόσον ἀγαπητὴ, τόσον θαυμάσια, ὅσον μᾶς φαίνεται τώρα, ὅτε πλέον εἶνε μακρὰν. Ἡ φαντασίαι μᾶς παρουσιάζει αὐτὴν ὡς ὑπερκόσμιόν τι.

Ἡ ἀπόστασις καὶ ὁ χρόνος ἐσηματικὸν ἐν αἰθέριον λευκῶν νεφῶν, τὸ ὅποσον τὴν περιβάλλει καὶ τὴν παρουσιάζει ὡς ἰδακνὸν τι, μὴ ἀνῆκον εἰς τὴν ἕλην· νομίζομεν ὅτι ἀναγιγνώσκουμεν εἰς τὸ βλέμμα της πρᾶξον, τὰ ὅποια δὲν εἶπον τὰ χεῖλη· ἄλλοτε πάλιν φαίνεται μειδιῶσα χάρισμα διὰ κάποιαν στιγμὴν, ἧτις ἐφώτισε τὸν βίον της. Παράδοξον, πῶς παρουσιάζονται διάφοροι σκηναὶ εἰς τὴν μνήμην ὅπου τὴν εἶδαμεν, τὴν ἡκούσαμεν. Ἄν ἀνήκῃ εἰς τὰς πρώτας μας φιλίας, εἰς τὰ παιδικὰ ἔτη, ἀν ἐγνωρίσαμεν αὐτὴν εἰς τὸ σχολεῖον, τὴν βλέπομεν ἀκόμη εἰς τὸ θρανίον καθημένην καὶ συνεργαζομένην, τὴν βλέπομεν εἰς τὰ δικλείματα τρέχουσαν ἢ περιπατοῦσαν, ἀκούομεν τὰ δροσερὰ της γέλοια, ἀλλὰ βλέπομεν καὶ τὰ δάκρυά της νὰ τρέχουν εἰς τὸ ῥοδινὸν πρῶσωπον, τῶν ὁποίων ἐγείναμεν πρόξενον κάποτε. Πόσαι στιγμῆς εὐχάριστοι, ἀλλὰ καὶ πόσαι διαφοραὶ καὶ ἀντιθέσεις. Ὡ μωρία! Ὡ χρόνοι τρελλοὶ! τὴν ἐλυπήσαμεν πολλάκις, καὶ ἦτο τόσον καλὴ, τόσον εὐγενής· δὲν ἀνεκπέδωκε ποτὲ τὰ ἴσα· ἐμείναμεν φίλοι χάρις εἰς τὴν ἀβρότητά της, καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐπαρουσιάσθημεν εἰς τὸν κόσμον, ἦτο πάντοτε γενναϊότερα, μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἀποχωρισμοῦ· καὶ δὲν μᾶς ἔλθεν ἡ ιδέα, ἢ δὲν ἐπέτρυσεν ἴσως ὁ ἐγωϊσμὸς, ἢ ἡ ὑπερηφάνεια διὰ δύο λέξεων τούλάχιστον νὰ ἐπανορθώσωμεν τὰς ἀνοήσιαις· καὶ τώρα; τώρα πλέον εἴμεθα μακρὰν μᾶς ἐχώρισεν ἡ ἀπόστασις καὶ ὁ χρόνος. Εἰς τὴν γραφίδα λοιπὸν καὶ τὸν χάρτην· ἰδοὺ ἄριστον καταφύγιον. Ὅ,τι δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ ἡ γενναϊότης διὰ τῶν χειλέων, ἄς κάμῃ ὁ χάρτης διὰ τῆς ἀθωότητος καὶ ὑπακοῆς. Ὁ πιστὸς αὐτός φίλος ὁ ὅποιος ἀκούει, ἀκούει χωρὶς ποτὲ ν' ἀντίπη, καὶ χωρὶς νὰ γελᾷ, καὶ χωρὶς νὰ κλαίῃ, καὶ φυλάττει τὰ ἐμπιστευθέντα, καὶ διασχίζει ὄρη, καὶ διέρχεται ποταμούς καὶ ὠκεανούς, μεταφέρων ιδέας, εἰδήσεις, γνώμας, εὐχὰς, πόθους, ἐκδηλώσεις, στεναγμούς, δάκρυα, σκιρτήματα χαρᾶς, ἐξομολογήσεις, ἀφίσεις, πειθήνιος ἀκουράστος. Τώρα θὰ εἴπῃ ὁ θαυμάσιος αὐτὸς μεσάζων διὰ τῆς μυστηριώδους γλώσσης του ὅλα τὰ ἀπόκρυφα, τὰ ὅποια κατῴρθωσεν ἀποσπάσει ἀπὸ τὸ βῆθος τῆς καρδίας, ἢ ἐμπνέουσα ἐμπιστοσύνην ὄψις του. Καὶ ὅποιος χρυσοῦς χεῖμαρρος λόγων! Ὅποια γλώσσα ἀγγέλου ἀγνώστου μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης! Ἡ Καλλιότης ἴσως, ἡ Πολύμνια, ἢ Μελοποιμένη ἢ ποιοῦν

νὰ ἐρμηνεύσουν καὶ ἀποδώσουν πιστῶς τὴν ἔνοιαν διὰ τῆς θείας τῶν τέχνης. Ἐννοια ἐρμηνεύουσα τόσην ἀβρότητα, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ αἰθερία θεὰ φίλιαι, κατέχουσα μόνη τὸ μυστικόν. Ὅποια ὠριότης καὶ εὐγένεια αἰσθημάτων καὶ ὅποια στιγμῆς εὐχάριστοι, αἱ διερχόμενοι ἀργότερα μεταξὺ αὐτῶν.

Μαρία Πενέλλη

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Δὲν εἶχε προέλθει ἐβδομάς ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τοῦ γεύματος τοῦ κ. Δούκλ καὶ ἡ ἐπικρασία εἰς τὴν Κρήτην εἶχε τὸσον προχωρήσει, ὅστε ὁ φόβος τῶν ἀνεκδικήσεων τῶν χριστιανῶν εἶχε ἀναγκάσει τοὺς Τούρκους νὰ καταφύγουν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς νήσου εἰς τὰς τρεῖς ὀχυρωμέναις πόλεις, Χανιά, Ἡράκλειον καὶ Ρέθυμνον. Ἡ Ἑλλὰς ὅλη ἐξ ἄλλου ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον συνεκινεῖτο, συνετακράσθη, συνεκλονίζετο. Ἡ διάδοσις τῆς εἰδήσεως τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Μκύρης Μοίρας με ἐσφραγισμένας διαταγὰς καὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ βασιλοπαιδὸς Γεωργίου εἰς τὸν ἀπόπλου τοῦ στόλου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ μεταβάσις στρατοῦ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Βάσσον πρὸς προστασίαν τῶν κατοίκων τῆς νήσου, εἶχαν θερμάνει τὰς κεφαλαὶς ὅλων, εἶχαν συκινήσει τὰς ψυχὰς καὶ τῶν ἀπαθεστέρων ἀκόμη.

Μὲ τὸν ἔμφυτον εἰς τὸν Ἑλλήνα ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν αὐτοπεποίθησιν, ἧτις χαρακτηρίζει τοὺς λαοὺς, οἵτινες ἐχον ἔνδοξον περλθόν, ὅλοι εἶχαν πιστεύσει, ὅτι εὐθὺς ὡς ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς θὰ μετέβαινε εἰς τὴν νῆσον, ἢ ἐλευθερία θὰ ἐξσησφκλίζετο καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σημαία θὰ ἀνηρτᾶτο ἀμέσως ἐπὶ τῶν ἐπὶ κλίσεων τοῦ φρουρίου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ μῶλις προχθῆς ἐξεστρενονίζοντο αἱ δολοφονικαὶ σφαῖραι τοῦ κατακτητοῦ.

Ἄλλ' εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὅλοι εἶχαν ὑπολογίσει χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας, ἧτις ἐπευθεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς νὰ ἀποστείλῃ πλοῖα πρὸς προστασίαν τῶν κατοίκων ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅπως πρεμποδίστη τὴν κατοχὴν τῆς Κρήτης ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Διὰ μίαις ἐπισήμου προκηρύξεως οἱ ναύαρχοι τῶν ξένων πλοίων ἐδῆλωσαν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου, ὅτι ἤθελον βομβηροῖσι ἀνιλεῶς πάντα στρατὸν τακτικὸν ἢ ἄτακτον, ὅστις ἤθελον ἐπιχειρήσει τὴν κατάκτησιν τῶν φρουρίων.

Καὶ ὅ,τι κατ' ἀρχὰς ἐθεωρήθη ὡς ἀπλῶς ἀπειλή, μετεβλήθη ἀμέσως ἐπειτα εἰς πραγματικότητα, ὅταν ὀλίγοι ἄνδρες ἐπεχειρήσαν τὴν ἄλωσιν τοῦ φρουρίου καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀνύψωσιν τῆς σημαίας με τὸν σταυρόν. Τότε παρετηρήθη γεγονός, τὸ ὅποσον βεβαίως ἡ ἱστορία τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ θὰ τάξη εἰς τὴν θέσιν, ἢ ὅποια τοῦ ἀρμόζει. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ὅλοι οἱ θωρηκτοὶ κολοσσοὶ τῆς Ρωσίας, Ἄγγλιας καὶ Ἰταλίας ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἰταλοῦ ναυάρχου Κανεβέρρο ἤνοιξαν τὰ πύρινα στόματα των ἐναντίον ὀλίγων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι βαρυνθέντες πλέον νὰ ζοῦν τὴν φρικώδη ζωὴν τῆς δουλείας, ἀνέλαβαν με αὐτοθυσίαν τὴν ἀπελευθερώσιν τῆς πατρίδος των. Μόνον ὁ

ἄλλος ναύαρχος ἤρνήθη τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν ἀνανδρον ἐκείνην ἐπίθεσιν, σώζων οὕτω τὸ γόητρον κράτους τοῦ ὁποῦ ἐβλημὰ εἶναι: ἐλευθερία, ἰσότης καὶ ἀδελφότης.

Καὶ ἡ προκήρυξις τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ εἶχε περιλάβει καὶ τὴν τοῦ κατὰ θάλασσαν, αὐστηρῶς δὲ ἐπεβλήπετο καθε κίνησις τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, πρὸς τὰς Κρητικὰς ἀκτὰς, καὶ μέγιστοι ἐν γενεῖ καταβάλλοντο προσπάθειαι ὅπως καὶ ἡ ἐπικρασία αὐτὴ κατακτινίγη, ὅπως τόσοι ἄλλοι προγενέστεραί της. Ἀλλὰ τὴν φρονὴν αὐτὴν οἱ Κρητῆς ἐφάνοντο ἀποκραισμένοι νὰ ἀντικαθηθῶν μέχρις ἐσχάτων, ἐνηθροϋντες ἰδίαι ἐκ τῆς μεταβάσεως εἰς Ἀμπελάκια τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὁ ὅποιος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ὁποῦθεν εἶχε ἐλθεῖ ἐντελῶς ἄπρακτος.

Καὶ ἐνῶ οἱ Κρητῆς ἀφ' ἑνός ἐπέμεναν διακτυπῶντες τὴν στερεότυπον ἔκθεσιν των πρὸς πληρῆ τῆς νήσου ἀπελευθέρωσιν, ἀφ' ἑτέρου πάλιν ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς προπρεσκευάζετο νὰ μεταπέρῃ τὸν πόλεμον ἀπὸ τῆς Μεσογείου εἰς τὰ Θεσσαλικά σύνορα, ἐξανκακίζουσα οὕτω τὴν Τουρκίαν νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς αἰτήσεις της. Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἐκαλοῦντο αἱ διάφοροι ἡλικιαὶ εἰς τὰ ὅπλα, ὅλη δ' ἡ Ἑλλὰς παρουσιάζε ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος ὄψιν στρατοπέδου. Τόσος ἦτο ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ τῶν καλουμένων εἰς τὰ ὅπλα καὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὑπεκίνοιν τὸν πόλεμον καὶ ὑπέθαλλον τὴν ιδέαν τῆς ἀντιπάσης θυσίας κηρύξεως αὐτοῦ, καὶ τόσον μεγάλη ἦτο ἡ δίψα τοῦ στρατοῦ πρὸς πολεμικὴν δράσιν, ὅστε ὅστις ἐτόλμη νὰ φωνῇ ὅπως δῆποτε συντηρητικὸς, ἐθεωρεῖτο ἀπλοῦστατα ἀνανδρος, δειλός, προδότης.

Αἱ ἐφημερίδες, οἱ πολιτευόμενοι καὶ ἰδίαι οἱ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, οἱ διάφοροι σύλλογοι καὶ εταίρειαι, οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη οἱ ἕως χθῆς εἰρηνικοὶ καὶ φιλήσχυοι, εἶχαν ἐξεγερθῆ φιλοπόλεμοι, ἡρωικοὶ, ἀμετάπειστοι, ζητοῦντες τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεων καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ πολέμου. Κανείς δὲν ὑπελόγησε τὰς δυνάμεις τῆς χώρας καὶ τὸ ἀπροετοίμαστον αὐτῆς διὰ τὸν ἀγῶνα, εἰς τὸν ὅποιον τὴν ἐξῴθουν. Καὶ αὐτοῖς ἀκόμη οἱ δυνάμενοι, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, τὴν ὁποίαν κατεῖχον εἰς τὴν πολιτείαν, νὰ εἰξέουρον ὅτι ἡ Ἑλλὰς διὰ τοῦ πολέμου αὐτοῦ ἔβαινε πρὸς ἀσφαλῆ ἤτταν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν γενικὴν μέθην καὶ ἀπὸ τὸν πόθον ἐπὶ τέλους κάποιαις δράσεως ἡρωικῆς, κάποιαις ἐνεργητικωτέραις ἐπιδράσεως τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς γενεᾶς, ἐξετρέποντο εἰς σκέψεις καὶ λόγους οἱ ὅποιοι ἐφ' ὅσον ὁ λαὸς ἐκκνίστατο ἐπὶ τόσον καθίστων τὸν πόλεμον μᾶλλον ἐπιβεβλημένον.

—Μὲ ὅ,τι ἔχομεν καὶ ὅ,τι δὲν ἔχομεν, ἔλεγαν ὅλοι. Οἱ πατέρες μας δὲν εἶχαν οὔτε στρατόν, οὔτε στόλον καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐπέτυχαν τὴν ἐλευθερίαν των, ἔλεγαν οἱ θέλοντες νὰ δικαιολογήσων τὴν ἄφροναν ἀπόφασιν των. Καὶ ἡμεῖς σήμερον, ὅπου ὁ ἐχθρὸς εἶναι οικονομικῶς κατεστραμμένος καὶ ἀσυγκρίτως κατώτερος τοῦ ἰδικοῦ μας, τί ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν.

—Ζήτη ὁ πόλεμος! ἦτο τὸ ἐμβλημα ὅλων, καὶ ὅλας τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῆς πυρετώδους ζωῆς τῆς χώρας. Καὶ σάλπγιγγες ἀπ' ἐδῶ καὶ σημαῖαι ἀπ' ἐκεῖ καὶ συναθροίσεις στρατευτῶν καὶ ἀναχωρήσεις ἀλλεπάλληλοι τῶν διαφό-

ρων σωματών και άσπρα επαναστατικά και πυροβολισμοί εις τόν άέρα και συγκινητές άτελειώτοι και δάκρυα τών μητέρων, τών αποχωριζομένων τά παιδιά των και άνθωρα αντίσματα τών άπερχομένων στρατιωτών και ζήτω και πάλιν ζήτω, ήτι τι άπεριγράπτως ζωηρόν και ένθουσιώδες και αϊσιόδοξον, έν γενικόν αίσθημα άνακουρίσεως, μία αυτοπεποίθισις και μία χαρά, ή οποία ένθύμιζεν όλιγον τώ ώρατιόν παρελθόν τών Τυρτζίων τών όδηγούντων με άσματα και νικώντων με πολεμικόν έφοδιον τόν ένθουσιασμόν.

'Η χώρα τās ημέρας εκείνας δέν ήτο πλέον κράτος διοικούμενον παρā μιās συνταγματικής κυβερνήσεως με επί κεφαλής, ώς άρχηγόν τόν βασιλέα του, άλλ' ήτο δημοκρατία υπό τήν άπόλυτον και εύρυτάτην σημασίαν τής λέξεως. 'Ο λαός έβασίλευεν, ό λαός εκυβερνούσε. 'Η κυβερνήσις και ό βασιλεύς ήρχοντο εις τήν δευτέραν γραμμήν. 'Εάν και ό μόν και ή δέ έτόλμων να αντίτασθούν εις τώ άκράτητον βρέυμα τής κοινής γνώμης, άναντιρρήτως θα έπήρχετο σύγκρουσις, τής οποίας θύμματα θα έπιπταν βασιλεύοντες και κυβερνώντες.

'Ητο ήμέρα κρισιμώταται, ήμέρα κατά τās οποίας ή άτ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΑΞΕΙΔΙ ΓΑΜΟΥ

'Επειτα από βδομάδες κατά τās οποίας δέν γίνεται τίποτε άλλο, από γεύματα, παρουσίασις, οικογενειακές επισκέψεις, και άλλες συναθροίσεις με διάφορα όνόματα, άφου δέχτηκε όλους τούς μακρινούς συγγενείς τούς όποιους δέν ειχε ποτέ δει, και τούς παληούς φίλους που δέν είξυρε ούτε τά όνόματά τους, άφου έσφιξε διάφορα χέρια, δέχτηκε κομπλιμέντα, ευχαρίστησε, έπειτα από όλη αυτή τήν σύγχυση και όλο αυτό τώ θόρυβο ή Jeanne Véthevil, — ή οποία ως χθές λέγονταν Jeanne de Lucas, —ήτανε πολύ εύτυχής να βρεθή μονάχη με τήν άνθρωπο που άγαπούσε, μακριά από τώ Παρίσι και ήτανε κατενθουσιασμένη με τώ κλασικό ταξίδι του γάμου.

Τώ νέο ζευγάρι έφυγε για τήν Άγγλία. Γιατί για τήν Άγγλία; τότε που ή Ιταλία ήτανε ό τόπος του ταξιδιού του γάμου. Άλλ' άκριβώς γιατί ή Ιταλία ήτανε τόπος προσδιορισμένος, και δέν άγαπούσαν να κείμουν όπως όλοι οι άλλοι. 'Εκτός αυτού ή Σκωτία δέν εινε μακριά από τήν Άγγλίαν και ή Jeanne ειχε πάντα τήν έπιθυμία να δη τις λίμνες της. Και ακόμη ένας φίλος του Γάστωνος Βετέλ του ειχε παραχωρήσει τώ μέγαρο του που ήτανε κοντά στη λίμνη Lomond. Για αυτό οι δύο νεοπαντρεμένοι έδιάλεξαν τήν Άγγλίαν και έφυγαν με τώ σιδηρόδρομο του Δουβρου στο Λονδίνο.

'Εκεينو που ένθουσίαζε τήν Ιωάννα από τότε που πήγε τώ πόδι της στη Μεγάλη Βρετανία ήτανε που μιλούσε άγγλικά και με μεγάλη ευχαρίστηση έδινε τις γνώσεις της στé έκπληχτα μάτια του άντρα της.

Και ό Γάστων όμως ειχε τις δικές του ευχαρίστησεις: να ευχαρίστηση όλης τις ιδιοτροπίες τής γυναίκας που άγαπούσε. Εύτυχής να προλαμάνη τις έπιθυμίες τής Ιωάννας τής ειχε αγοράσει μιή συλλογή από ταχυδρομικά δελτάρια, ένα καραβάκι από όστρακα, πολλές έφημερίδες με ζουγραφίες. Στο Chatham τώ τραίνο στάθηκε, ή Ιωάννα έσκηψε από τήν πορτίερα.

« Ά! ειπε, καθως ειπε τώ πανέρι ενός που πουλούσε λουλούδια στην άκρη του σταθμού, τι ώρα τριαντάφυλλα! »

'Αμέσως ό Γάστων πετάχτηκε έξω και πήγε προς τόν πουλητή . . .

« Εκείνοι που φεύγουν έτσι ευχαριστημένοι δέν συλλογίζονται συνήθως εκείνους που μένουν. Αιώνιος έγωϊσμός! Άλλά πώς να θυμώση κανείς έναντιόν τους; άγαπιούνται, τώ μέλλον τούς φαίνεται χρυσομένο. Άρα γε θα βαστήξη τήν πολύν καιρό αυτή ή ευτυχία! . . .

'Ετσι σκέπτονταν ή κυρία Lucas από τότε που έφυγε ή κόρη της, και νόμιζε πώς από τήν ώρα εκείνη άδίασε τώ σπίτι της. Ειχε μείνει χήρα πολύ νέα και ειχε θυσιαστή για τήν κόρη της και ίδου που τώρα ήρχοντο να τής την πάρουνε! Τούλάχιστον τής ειχαν υποσχεθί φεύγοντες ότι θα τής έστελναν ειδήσεις τους από όλους τούς σταθμούς και έτσι θα ήτανε ψυχη. 'Από τώ πρώτο τηλεγράφημα τώ οποιο ήτανε από τώ Καλαί, ήμαθε πώς τώ τραίνο δέν έκτροχιάσθηκε, ούτε τίποτε άλλο δυσάρεστον έγινε.

μόσφαιρα βαρυστάτη από πυρίτιδα και πολεμικόν μένος ήπειλει έκρηξις καταστρεπτικήν και εκουφόρει στάσεις και έμφυλιους σπαραγμούς. Τόν κίνδυνον τής τοιαύτης καταστάσεως επέτεινεν ή ίδρυσις 'Εταιρείας 'Εθνικής εις ήν ειχον λάθει βεβαίως μέρος άνθρωποι πατριώται και καλής πίστewς, όνειρευπολήταντες να άρμολιωθούν προς τούς Φιλικούς του 21, άλλά μη κατέχοντες ούτε τήν διοργανωτικήν ικανότητα εκείνων ούτε τόν άκρατον, ήρωϊσμόν και τήν αυτοπαρόρησιν των. 'Ο,τι δε ακόμη καθίστα τήν δρασιν τής 'Εταιρείας επίβλαβή μλλον, ήτο ή συμμετοχή εις τās ενεργειάς της και ανθρώπων, οι οποιοι δι' αυτής εζήτουν να εξυπηρετήσουν ίδια πολιτικά συμφέροντα, άλλοι δε πάλιν, άργανα ούτοι τής έταιρείας, εξεμεταλεύοντο δι' υλικούς λόγους αυτήν.

'Ως απεδείχθη εκ τών ύστερων, οι πλούσιοι μέτοχοι τής 'Εθνικής 'Εταιρείας υπήρξαν γλίσχοι και φειδωλοί εις τās υπέρ του πατριωτικού έργου παροχές των, κατ' αντίθετον λόγον τών Φιλικών, οι οποιοι τόν πλοῦτόν των όλον ειχον άφιερώσει εις τόν εξοπλισμόν και τήν συντήρησιν τών άγωνιζομένων και τήν επί τōσα έτη διατήρησιν του άγωνος.

Δευτερο τηλεγράφημα από τώ Δουβρο τήν καθύσχεσε για τώ θαλασσινώ ταξίδι τους, τώ πλοιο δέν χτύπησε ούτε σε κανένα βράχο, ούτε έπαθε τίποτα τώ τιμόνι του ούτε, ναυάγησε, ώστε και τώρα όλοι οι φόβοι της διασκεδάστικαν.

Συνειθίζει κανείς εύκολα στé ευχαρίστητα πράγματα και όταν ήρθε τώ τρίτο τηλεγράφημα ή κυρία Lucas χαμογελούσε πριν ακόμη να τ' άνοιξη για τά καλά που θα έβλεπε.

'Εξάφνα τώ πρόσωπο της έπήρε λυπηρή έκφρασιν. Ειχε καλά διαβάσει; Στά χαμένα όμως διαδέχκε και ξαναδιάδεξε τώ αινιγματικό τηλεγράφημα, δέν έβλεπε παρā αυτά τά λόγια: « Λονδίνο. Έφθασα καλά. Μονάχη. Γάστων έμεινε σταθμόν Chatham »

Μονάχη! Χιές ακόμη ή Ιωάννα δέν έδρανε μονάχη μέσα στο τόσο γνωστό της Παρίσι και τώρα να βρεθή μονάχη μέσα στη μεγάλη και σκοτεινή αυτή Λόντρα, όπου υπάρχουνε τόσο κίνδυνοι! Πάνταφνε έπειτα τα κορίτσια σου! Και αυτός ό σύζυγος που έμεινε στο σταθμό! Γιατί να μείνη; Τι συνέβηκε; Κάμιμια άσυμφωνία; Κανένας κωλύς; Χωρισμός; . . . 'Από τώ τώρα! 'Η κυρία Lucas δέν μπορούσε να κρατήσει μονάχη της όλες αυτές τις σκέψεις που τής τάρραξαν τήν ψυχή και προσκίλεσε τόν πατέρα του γαμπρού της, τόν κ. Véthevil και δίνοντας σ' αυτόν με τραγικό ύφος τώ γαλάζιο χαρτί:

« Διαβάσετε κύριε τού ειπε. « Λοιπόν τί λέτε σεις;

— Λέω, αγαπητή κυρία, πώς αυτό εινε ένα από τά τυχαία περιστατικά που συμβαίνουνε στους ταξειδιώτες και πώς τά παιδιά μας θα γελίσουνε πολύ για αυτό μαζή.

— Μαζή; . . . 'Ο Θεός να δώσει! . . . Άλλά ακόμη δέν τό ξέρουμε. . . Άλλοίμονο τι αίτια άρα γε έφερε τόν καταρκμένο αυτό χωρισμό; 'Η κόρη μου εινε τόσο καλή! Πρέπει, κύριε, ή διαγωγή του νιού σας. . .

— Τι πένθιμες ιδέες σας περνούν απο τώ κεφάλι; δέν πρόκειται ούτε για χωρισμό ούτε για κωλύδες μεταξύ τών παιδιών μας. Πρόκειται μονάχα για κίμιμια παρανόησι που θα έκκαμε τώ Γάστωνα να μείνη στο Chatham, ενώ ή κόρη σας εξακολουθούσε τώ ταξίδι της για τήν Λόντρα. 'Ο Γάστων βέβαια θα πήρη τώ δευτερο τραίνο και θα τήν φτάση.

'Η παρανόησις θα διορθωθή. Είμαι βέβαιος πώς τώρα όλα έχουν διορθωθή. Και να αυτο θα σας δείξη τόσο έχω δίκαιο. . . »

'Ενας υπηρέτης έφερεν ένα τηλεγράφημα, τώ τέταρτο. 'Η κυρία Lucas τό ήνοιξε με άνοπομονησία.

Αυτό κύριε πέτε καλλίτερα πώς έρχεται για να σας συγχίση τās σκέψεις σας. Τώρα ό γυιός σας εινε στο Λονδίνο και ίδου τι γράφει: 'Ιωάννα ξαναφυγε, εκ' απεύγω και έγω!»

— Φυσικά άφου ή γυναίκα του δέν εινε πλέον στο Λονδίνο πάει να τήν βρή εκεί που εινε 'Η Ιωάννα θα προτίμησε να γύριση στο Chatham όπου χωρίστικαν.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Διά να κατασκευασθί μία κούκλα τήν σήμεραν χρειάζονται πολλοί χείρες. Τα δε μεγάλα εργοστάσια τής Γαλλίας και Γερμανίας άπασχολούν χιλιάδες εργατών.

'Υπάρχουσι διαφόρων ειδών κούκλαι. Κανείς κοινωνικός οργανισμός δέν δύναται να μάς δώση ιδέαν τής τάξεως ή οποία φυλάττεται μετ' ό τών διαφορών κοινωνικών τάξεων εις τόν μικρόκοσμον αυτόν.

Εις τήν κοινωνίαν μας αί κυρίαί δέν διαφέρουσι παρā από τās τιμάς και τώ ειδος του φορέματός των, χωρίς αυτό όλοι φυσικώς εινε ίδιαι. Πολλάκις μάάλιστα συμβαίνει μία πτωχή κόρη να εινε ώραιότερα από μιάν πλούσιαν.

Δέν συμβαίνει όμως τώ αυτό τόν κόσμον τών Κουκλών εις αυτόν κάθε κούκλα έχει τήν θέσιν της και μένει δια παντός εις αυτήν, δέν υπάρχει μέσον να τήν αλλάξη. Μία κούκλα τής πεντάρας ματαίως θα προσπαθή και θα εύχεται να παη εις σειράν ανωτέρην, εκει όπου έγεννήθη εις τήν αυτήν σειράν θ' άποθάνη. 'Η αρχαία διάκρισις μεταξύ σκλάβων, ειλώνων, και πολιτών δέν ήτο τίποτε άπέναντι τής

« Όπως διόλου αντιθέτως οι νεώτεροι Έλληνες Κροϊστοι, οι δωρουντες ευχαρίστως εις τώ έθνος εκατομμύρια προς ιδρυσιν μαρμαρίνων πολυτελών κτιριών, συχνότατα άσκόπων έξω, από τά οποια ρεκλαμαρέται ή γενναιότητα των και άποθαντίζεται τώ άσθημον υποκείμενον των με άνδριάντας και χρυσούς τιμήσ τίτλους, όλοι αυτοι ουτε εις τās πατριωτικās επικλήσεις τής Κυβερνήσεως εφάνησαν προσέξαντες, ουτε δια τήν Έθνικήν Έταιρείαν, αν και έταίροι αυτής, διέθεσαν μεγάλα ποσά.

Εις τρόπον ώστε, ενώ και ή Κυβέρνησις, ύπως ύπελόγιζεν επί τής υλικής συνδρομής του σωματείου αυτοου, τώ όποιον με τώσον στόμφον διεκήρυττεν, ότι περιελάμβανεν μεταξύ τών ιδρυτών των, τι μέγα και ισχυρόν εις κερχλαία ειχεν ή Έλλάς και ότι ήδύνατο αυτό μόνον να τροφοδοτήση επί πολύ τόν πόλεμον, αφνης απεδείχθη ότι μόνον έργον του υπήρξεν ή περισυλλογή ανθρώπων παντός φυράματος και ό εξ αυτών καταρτισμός ανταρτικων συμμοριών, αι οποια υπερέβησαν πρώορα τά σύνορα και εισέβαλαν χωρις κανέν προδιαγεγραμμένο σχέδιον εις τώ έχθρικόν έδαφος.

— Κύριε δέν καταλαβαίνω τίποτε από τούς συλλογισμούς σας αυτοūs Δέν θέλετε να πιστέψετε τήν άληθεια. 'Επειτα από τώ χωρισμό του Chatham ντροπισμένος ό Γάστων για τή διαγωγή του ήθέλησε να πάη να βρη τή γυναίκα του. Αυτή όμως βιάστικε και ξαναφυγε δείχνοντας έτσι τή θέλησή της. Ά! πώς μπορούσα να περιένωμ τέτοια διαγωγή από ένα παιδι που φίνονταν τόσο και πώς άγαπούσε τήν κόρη μου;

Τά λόγια αυτά τής κυρίας Lucas διεκόπησαν απο τον έρχομό του πέμπτου τηλεγραφηματος. 'Ο πατέρας του Γάστωνος και ή μητέρα τής Ιωάννας τώ διαδάξαν μαζή.

Και μαζή εκκμαν ένα « χμ! » του οποιο ο τόνος ήτανε διαφορετικός, για κάθε ένα και το οποιο έσημαινε πώς τώρα άλλαζε ή θέση του.

Τώρα τηλεγραφοῦσε ή Ιωάννα. Τώ τηλεγράφημα έλεγε: « Έφτασα καλά Canterbury. Ηύρα κύριον Έρβάτ. Μην ανησυχίτε. »

Τώρα ή κυρία Lucas βρέθηκε στενοχωρημένη.

— Πώς κυρία; 'Η κόρη σας άσκησε τόν γυιό μου στο Chatham, ενώ εκεινος ηγγαίει στη Λόντρα αυτή βρίσκειται στο Canterbury, ένα μέρος που δέν ήτανε στο πρόγραμμα. Και εκει βρίσκει ένα κύριο, ό οποιος επίσης δέν ήτανε στο πρόγραμμα. Και ποιός εινε αυτός ό κύριος Έρβάτ, τόν γνωρίζετε σεις;

— Ένα λαμπρό παιδι, απο πολύ καλή οικογένεια και πάντα δέν μπορούσα να καταλάβω πώς δέν τήν ζητήσε σε γάμο.

— Όσο πάμε και καλλίτερα, ή κόρη σας άφου άφρησε τον άντρα της στο δρόμο, τύρε ένα λαμπρό κύριο που τήν θαύμαζε. . . Σας παρακαλώ να μου δώσετε εξηγήσεις.

'Αλλοίμονο τι να σας εξηγήσω, κύριε άφου και έγω δέν καταλαβαίνω τίποτα. Λονδίνο, Chatham, Canterbury, χάνω τώ νοū . . .

'Εκείνη τή στιγμήν έφθασε το έκτο τηλεγράφημα, απο τώ Λονδίνο και υπογραμμένο απο τήν Ιωάννα, με αυτά τά λόγια: « Στείλατε τηλεγραφικώς ειλικρι χιλιάδες φράγκα, έγγύησιν εις άρχηγόν δικαιοσύνης. »

'Εμειναν και οι δύο με άνοιχτό στόμα.

Δέν ήτανε πλέον καμιμιά άμφιβολία ότι κάει δράμα ειχε συμβή 'Ιδου ότι έμπνεσε στη μέση ή άστυνομία. 'Η Ιωάννα και ό Γάστων βέβαια ειχαν φυλακισθή και ήτανε υποχρεωμένοι να πληρώσουνε έγγύηση για να μείνουν ελευθέρου. Τι να πούμε; Τι να πιστέψουσε; Τι να φοβηθούσε; 'Επειτα απο δύο ημέρας του γάμου τους, τι σκάνδαλο! Το κακό ειχε γίνει δέν όπηρχε καμιμιά άμφιβολία. Δέν ειχανε να κάμουνε τίποτε άλλο παρā να περιμένουνε. Και οι δυστυχέις γονείς χωρίστηκαν στον ίδιο βαθμό παραγήνησμενη. 'Ολη τήν νύκτα ή κυρία Lucas δέν κοιμήθηκε και τόσο ήτανε συγχιμένη που φοβότανε και τήν ίδια της σκέψη. Κατά τώ πρωί κοιμήθηκε λιγάκι και όταν σηκώθηκε ή ώρα ήτανε προχωρημένη. Καθώς άνοιξε τά γραμμάτα της, ειδη ένα μεγάλο φάκελλο με έπίσημο έξωτερικό, με άγγλικό γραμματόσημο και με τή σφραγίδα τω ύπουργείου τής δικαιοσύνης και άμέσω

αϊστανθηκε τα ξεναγωνιουνται οι φόβοι της. Το γραψιμο ήτανε τής Ιωάννας και έλεγε:

Αγαπητή μου μαμμά,

Τούλάχιστον πιστεύω πώς είστε ευχαριστημένη απο τα παιδιά σας και ότι κράτησαν καλά τήν υπόσχεσίόν τους και σά; τηλεγράφησαν απ' όλους τούς σταθμούς.

Και έτσι μπορέσατε να τούς άκολοθησατε στο περιπετειώδες ταξίδι τους « Ω! τι περιπετειώδες αυτό τώ ταξίδι! »

« Φωνάζητε πώς στο Chatham ειδα θυμάσια ρόδα. 'Ο σύζυγός μου τρέχει άποπίσω από τόν πουλητή, τού φωνάζω. Δέν έχεις πλέον καιρό δέν εινε ιδώ κοντά κανείς σταθμός. » Οι υπάλληλοι φωνάζουν. « Στάς θέσεις σας » Τό φωνάζουσε άγγλικά αλλά ό σύζυγος μου δέν ξέρει! Σφυρίζουν και τώ τραίνο ξαναφύγει. 'Ο Γάστων θέλει να πιαστή άμέσως όμως δύο υπάλληλοι τον έμποδίζουν ό Γάστων προσπαθει ν'άπαληχθί. Σ' αυτό τώ μεταξύ τώ τραίνο έφυγε και ό Γάστων έμεινε στο σταθμό.

'Αμα έφτασα στο Λονδίνο τι έπρεπε να κάμω; να περιμένω βέβαια με ύπομονή τώ τραίνο που θα έφερνε τόν άνδρα μου. Άλλά ξεχνάτε πώς ή κόρη σας εινε άνοπόμονη; Δέν μπορούσα να συλογιτώ τίποτε άλλο παρā πώς ό Γάστων ειχε μείνει στο Chatham, και πώς έπρεπε να πάω να τον βρω εκει.

« Μπήκα λοιπόν μέσα σ' ένα σιδηρόδρομο ό οποιος περνούσε απο τώ Chatham άλλ' ό οποιος δέν στέκονταν. 'Ο πρώτος σταθμός του ήτανε τώ Canterbury. Άρχισα ν' ανησυχώ. Και βεβαίως θα ειχα τώ ύφρος πολύ δυστυχισμένου ανθρώπου. Ένας κύριος μ' έπηλήσιασε με πολύ σέβας. Άναγνωρίζω ποιόν, τον κύριο Έρβάτ. Τού εξήγησα τι μου συνέβη και προσεφέρθηκε να με ύπηρετήση, μπορέιτε να φανταστήτε πώς τώ έδέχτικα. Και φύγαμε πάλι για τώ Λονδίνο. Στο δρόμο με ρωτούσε για πολλά πρόσωπα και τού ζητούσα και έγω διάφορες πληροφορίες, τās οποίας μου έδιδη με προβλημα και λεπτότητα.

« Ένας σταθμός! Chatham, 'Η πόρτα του βζιονιού άνοιγη με βία. Και ένας άνθρωπος πέφτει επάνω στον κύριο Έρβάτ φωνάζοντας του « Άθλιε » Μαζεύτικε κόσμος. Φωνάζω. « Είνε ό άντρας μου. » 'Ο δυστυχής Γάστων βλέποντας τον κ. Έρβάτ κοντά μου ειχε χάσει τήν ψυχραιμίαν.

Μόνον έγινε σκάνταλο στο δημόσιο δρόμο. Και στο τόπο αυτό, τέτοιο πράγμα δέν επιτρέπεται. Μας φέρανε λοιπόν στην άστυνομία. Σ' αυτό τώ μεταξύ παρουσίασε τον κ. Έρβάτ. Και άμα πληρώσουνε αυτά τά χρήματα θα μάς αφήσουνε ελευθέρους να εξακολουθήσουμε τώ ταξίδι του γάμου μας « Αγαπητή μου μαμμά, πόσον όλα αυτά θα σας διασκεδάσουνε. Είμαι τρελλή απο χαρά. Φοβόμουνα τόσο τώ συνεισμενω ταξίδι του γάμου! Ένω τώ δικό μας εινε τόσο περίεργο με όλες αυτές τις περιπέτειες, όπου όλες οι γιλινάδες μου θα τώ ζηλέφουσε.

αυστηρότητος ἢ ὅποια κρατεῖται εἰς τὰς κοινωνικὰς τάξεις τῶν κουκλῶν.

Ἐκεῖνοι αἱ ὅποιοι γεννῶνται εἰς τὰ δάση τῶν Βοσγίων τοῦ Jura καὶ τοῦ Saint-Claud, γίνονται μὲ ἓνα κομμάτι ξύλο, τὸ ὅποιον ἔπειτα χρωματίζεται καὶ κοστίζει πέντε λεπτὰ ἢ μία, ἐὰν ἔχουν μάτια γαλανὰ κοστίζουν ἕξη διότι τὸ χρῶμα εἶνε ἀκριβώτερον.

Μεταξὺ τῶν πλέον κοινῶν πρέπει νὰ λογαριάσωμεν καὶ τὰς κούκλας ποῦ γίνονται εἰς τὰς φυλακὰς. Ἐκεῖ χοντραὶ χεῖρες ἐγκληματιῶν ἐργάζονται διὰ τὴν χαρὰν μικρῶν ἀθῶων χειρῶν.

Ὅποια διαφοραὶ : ἡ κοινὴ κούκλα δὲν κινεῖ οὔτε τὰ χεῖρα της οὔτε τὰ πόδια της καὶ τὸ κεφάλι της εἶνε καμωμένο ἀπὸ χαρτόνι. Ὅσον αὐξάνει ἡ τιμὴ της τόσο καὶ τελειότερα γίνεται· ἔχει κλειδώσεις εἰς τοὺς γοφούς, τὰ γόνατα καὶ τοὺς ἀγκῶνας, δύναται νὰ κινή τὸ κεφάλι της δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἔχει μαλλιά κατσοχρά, ἀλλὰ τὰ μάτια της μένουν πάντοτε ἀκίνητα. Ἐὰν ἀνήκει εἰς ἀνωτέραν τάξιν τότε δύναται καὶ νὰ τὰ κλείνη καὶ νὰ τὰ ἀνοίγη, δὲν δύναται ἔμως ποτὲ νὰ κοιμηθῇ ὀρθία καὶ ὁ ὕπνος δὲν τῆς στέλλει τὰ εὐεργετικὰ δῶρα του παρὰ ὅταν εἶνε πλαγιασμένη.

Αὕτη εἶνε ἡ κοινωνικὴ τάξις εἰς τὸν κόσμον τῶν κουκλῶν εἶνε δὲ ἀδύνατον νὰ τὴν ἀλλάξουν καὶ δὲν ὑπάρχει κανὲν παράδειγμα ἐπαναστάσεως μεταξὺ τῶν διὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Εἰς ὅσον ἀνωτέραν τάξιν ἀνήκουν τόσο καὶ περισσότεραι χεῖρες χρειάζονται διὰ τὴν κατασκευὴν των, ἔχουν καὶ αὐταὶ τὰς ραπτρίας των, τοὺς ὑποδηματοποιούς των, τὰς perquiquieres τους εἴτε τέλειαι ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ μεγάλα καταστήματα, εἴτε εἶνε κατασκευασμένοι ἀπὸ ἓνα ἀπλοῦν κομμάτι, ξύλο πάντοτε κάνουν τὴν χαρὰν τῶν μικρῶν κοριτσιῶν καὶ γεννοῦν εἰς τὰς ψυχὰς των τὰ πρῶτα αἰσθήματα τῆς μητρικῆς ἀγάπης. Πόση χαρὰ καὶ πόσα γέλοια διὰ τὴν ἀπόκτησιν μιᾶς κούκλας καὶ τί πόνος καὶ πόσα δάκρυα διὰ τὸ σπᾶσιμό της καὶ ἐπομένως τὴν ἀπώλειάν της.

Παναθῆναια : — Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένο περιοδικόν.

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης : **Κίμων Μιχαηλίδης**

Τίμημα ἐγγραφῆς : Ἐσωτερικοῦ δι' ἐν ἔτος δρ. 25

» » ἕξ μῆνας » 13

Ἐξωτερικοῦ τὰ αὐτὰ εἰς ποσὰ χρυσόν.

Ἀθῆναι 18. Ὀδὸς Φιλελλήνων.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητριάδες, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερομένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτριάς καὶ ἀνταποκριτὰς μὲς.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριαί μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κάμνουν τὸν δρόμον των εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὁ ὅποιος χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργοστάσιον ἰδρύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφάντριων, ἡ ὅποια εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν τέχνην εἶνε ἐφάμιλλος μὲ τὰ ἀρίστους εἰς τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραμητινοῦ, τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσὰς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ὅλα τὰ εἶδη διὰ τῶν ὁποίων στολίζεται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεότης ὠραία καὶ σφριγηλὴ καὶ ἡ ὥριμος ἡλικία ἀνακτᾷ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθηρότητα.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν φέρει τὸ κατ' αὐτὰς ἐκδοθὲν 28ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Ἐργάφη ἀπὸ τὸν κ. Γ. Σωτηριάδην καὶ περιέχει εἰκόνας καὶ μέγαν χάρτην τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὸ βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐξαίρετον λαϊκὸν καὶ σχολικὸν ἀνάγνωσμα. Πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου 42 ὁδὸς Ἀκαδημίας.

Τὸν Μάτιον θὰ ἐκδοθῇ τὸ Δένδρον τοῦ κ. Δ. Γρηγοριάδου τὸν Ἰούνιον Ἱστορία ἐνὸς Πλουσίου τοῦ κ. Α. Μάτσει καὶ τὸν Ἰούνιον αἱ Πρῶται Βοήθειαι τοῦ κ. Θ. Φλωρᾶ.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΗΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Υποδηματοποιῦ ἀπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑρ' ἀπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἣτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαραμύλου κομψότητος ὑποδήματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ἔμως ἐαρινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἀριστα καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτατος φόρμας προσφάτως κομισθείας ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναρθητέους χρωματισμούς.